

РЕШЕНИЕ

№ 7423

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 07.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1407** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 27 ал. 7 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/:

Образувано е по жалба на С. С. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис № 9, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-6500/241#4/13.12.2022 г., издаден от Заместник – изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с който е установено публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по Направление „Биологично растениевъдство“ за кампании 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., във връзка с подадени от С. С. П. Заявления за подпомагане с УИН 22/170615/60395, УИН 22/010716/65851, УИН 22/260617/87138 и УИН 22/140618/91454 в размер на 3 023.42 лв., на основание чл. 15, ал. 3, т. 3 и ал. 4, т. 1 от Наредба № 4/24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г.

В жалбата са наведени доводи за нищожност на оспорения административен акт, като издаден от некомпетентен административен орган. При условията на алтернативност са изложени доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. От Съда се иска да прогласи нищожността на оспорения АУПДВ, като при условията на

алтернативност да бъде отменен.Претендират се сторените по делото разноски, съгласно представен списък.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, и не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител е депозирана молба, с която се оттегля искането за допускане на агро-техническа експертиза, и от Съда се иска да отмени оспорения административен акт по изложените в жалбата съображения, претендират се сторените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Ответната страна – Заместник - изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“, редовно уведомен не се явява, не се представлява. От процесуалния му представител е депозирана молба от 06.03.2024 г., с която по делото са представени доказателства. С подадената молба от страна на ответника не е претендирано присъждане на разноски, нито е изразено становище по ход на делото по същество. От страна на ответника са депозирани писмени бележки с вх. № 10334/14.03.2024 г., с които се иска от Съда да отхвърли депозираната жалба и да потвърди като правилен и законосъобразен оспорения административен акт. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се отправя възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Жалбоподателят С. С. П. е регистриран с Уникален регистрационен номер /УРН/ 574006 в Интегрираната система за администриране и контрол /ИСАК/. Одобрен е за участие по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г. с направление „Биологично растениевъдство“ през кампания 2015 г.

По заявленията на С. С. П. са били изплатени следните суми по мярка 11 „Биологично земеделие“, направление „Биологично растениевъдство“: През първата година от ангажимента – за заявление с УИН: 22/170615/60395 за 2015 г.: 2 546.68 лв.; през втората година от ангажимента – за заявление с УИН: 22/010716/65851 за кампания 2016 г.: 2 546.68 лв.; през третата година от ангажимента – за заявление с УИН: 22/260617/87138 за кампания 2017 г.: 2 276.70 лв. и през четвъртата година от ангажимента – за заявление с УИН: 22/140618/91454 за кампания 2018 г.: 113.63 лв. /л.65-206/.

С влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г. с изх. № 01-6500/241 от 19.01.2022 г., издаден от Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ, на основание чл. 15, ал. 3, т. 3 от Наредба № 4/24.02.2015 г. е прекратен поетия ангажимент на С. С. П. /л.32-34/. Цитираният акт за прекратяване на ангажимент е оповестен по реда на чл.18а ал.10 от АПК въз основа на съставен Констативен протокол за оповестяване на уведомление по реда на чл. 18а, ал. 10 от АПК с изх. № 05-2-221/04.08.2022 г. /л.35-36/. С Уведомление на основание чл. 26, ал. 2 от АПК, е обявен на табло за невръчени писма на Областна дирекция София –град, като до изтичане на описания в протокола

7-дневен срок не е поискан от бенефициента /л.37/.

Общата изплатена сума по направление „Биологично растениевъдство“, представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направление през годините, предхождащи годината на ангажимента, е в размер на 7 483.69 лв.

В съответствие с чл. 15 ал. 4, т. 1 от Наредба № 4/24.02.2015 г., С. С. П. следва да възстанови 40.4 % от 7 843.69 лв., равняваща се на 3 023.42 лв.

С Писмо с изх. № 01-6500/241#1/30.09.2022 г., административният орган е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Предоставена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни /л.30-31/.

С Писмо вх. № 02-260-6500/7999/24.10.2022 г., от страна на кандидата е отправено възражение срещу откритото производство по издаване на АУПДВ, като се изложени твърдения, че изпълнява изискванията на чл. 33, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4/24.02.2015 г., предвид че от негова страна е предоставен сертификат за производствена биологична продукция, макар добивите да са на стойност 0 кг. Възраженията и представените доказателства са обсъдени и не са приети за основателни. Издаден е оспореният в настоящето съдебно производство АУПДВ с изх. № 01-6500/241#4/13.12.2022 г. от Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ. Същият е връчен на жалбоподателя на 17.10.2022 г. /л.28-31/.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства:

Представени от ответника:

1. Административната преписка относно АУПДВ с изх. № 01-6500/241#4/13.12.2022 г., издаден от Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ;
2. Общи заявления за подпомагане за 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., ведно с приложенията към тях /л.65-206/;
3. Решение на УС на ДФЗ, съгласно Протокол № 215/13.07.2015 г. от заседание на УС на ДФЗ и Заповед № 03-РД/3203#1/24.07.2023 г. на Изпълнителен директор на ДФЗ, относно компетентността на издателя на оспорения административен акт /л.212-222/;
4. Уведомителни писма за извършени оторизации и изплатени финансови подпомагания по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г. за кампании 2016 г. и 2017 г. /л.228-240/

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно разпоредбите на чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, Съдът извършва проверка по законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и

материалноправните разпоредби по неговото издаване и съобразен ли е с целта на закона. В процесния случай от страна на жалбоподателя е наведено искане за прогласяване нищожността на оспорения АУПДВ с изх. № 01-6500/241#4/13.12.2022 г., което Съдът следва да разгледа.

Съдът намира така отправеното с жалбата искане за прогласяване нищожността на АУПДВ с изх. № 01-6500/241#4/13.12.2022 г. на Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ за неоснователно по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК, установяването на публични вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФЗ издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на АПК, а според ал. 6 от същата разпоредба - изпълнителният директор може да делегира правомощията си по ал.5 на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.

В съответствие с горепосочените разпоредби със Заповед № 03-РД/3088/22.08.2022 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, на В. И. К., Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ са делегирани правомощия да издава административни актове по мярка 11 „Биологично земеделие“, с които едновременно се прекратява поет ангажимент и се предприемат действия по възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление /т. 1–т. 6 от заповедта, л.17-19/. Във връзка със Заповед № 03-РД/3088/22.08.2022 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, по делото е представен Протокол № 197/19.08.2022 г. на УС на ДФЗ, удостоверяващ проведено негово заседание на 19.08.2022 г., на което В. И. К. е избрана за Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ с ресори „Директни плащания“ и „Информационни технологии“.

По делото са представени още Заповед № 03-РД/3203/24.07.2023 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, с която на П. Д. С., Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ са делегирани правомощия да издава административни актове по мярка 11 „Биологично земеделие“, с които едновременно се прекратява поет ангажимент и се предприемат действия по възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление /т. 1–т. 7 от заповедта, л.219-222/. Във връзка със Заповед № 03-РД/3203/24.07.2023 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, по делото е представен Протокол № 215/13.07.2023 г. на УС на ДФЗ, удостоверяващ проведено негово заседание на 13.07.2023 г., е взето следното решение по т. 5 – освобождава от длъжност „Заместник – изпълнителен директор“ на ДФЗ, с ресори „Директни плащания на площ“ и „Информационни технологии“ г-жа В. К. и назначава на нейно място за Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ с ресори „Директни плащания на площ“ и „Информационни технологии“ г-жа П. С. /л.213-217/. В оспорения акт за установяване на публично държавно вземане е посочено, че същият е подписан от заместник изпълнителен директор на ДФЗ, като е положен подпис на името на В. К.. Безспорно е, че оспореният административен акт е подписан от компетентен административен орган, с оглед представената по делото Заповед № 03-РД/3088/22.08.2022 г., издадена от Изпълнителен директор на ДФЗ, с която на К. са надлежно делегирани права. Видно от другите представени доказателства, е че В. К. е заемала длъжността Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ за периода от 19.08.2022 г. до 13.07.2023 г., когато на нейно място е избрана за длъжността Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ г-жа П. С.. Следователно оспореният

АУПДВ е издаден от компетентен административен орган в кръга на делегираните му правомощия, съгласно представена по делото надлежна заповед. В тази връзка изложените в жалбата доводи за нищожност на оспорения АУПДВ, Съдът намира за неоснователни. Не са налице основания за прогласяване нищожността му.

При осъществения съдебен контрол по реда на чл. 168 от АПК и на основанията в чл. 146 от АПК, Съдът счита обаче, че оспореният АУПДВ е издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел и в нарушение на административнопроизводствените правила:

Като фактически основания за издаване на АУПДВ е посочен влязъл в сила Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г. с изх. № 01-6500/241 от 19.01.2022 г., издаден от Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ. От страна на ответния административен орган е изложено твърдение, че Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г. с изх. № 01-6500/241 от 19.01.2022 г. е връчен по правилата на чл. 18а, ал. 10 от АПК, когато съобщаването в производството пред административния орган не може да бъде извършено по реда на предходните алинеи, съобщението се поставя на таблото за обявления или в Интернет страницата на съответния орган за срок, не по-кратък от 7 дни, след изтичането, на който съобщението се смята за връчено. Видно от цитираната законова разпоредба на първо място е, че административният орган следва да изчерпа всички възможни способи, предвидени в чл. 18а от АПК, преди да пристъпи към този способ. В процесният случай това не е сторено, поради което Съдът счита, че не може да се приеме, че е налице надлежно връчване.

С административната преписка по делото е представена обратна разписка л.33-34, включително и в Констативен протокол за оповестяване на уведомление по реда на чл. 18а, ал. 10 от АПК с изх. № 05-2-221/04.08.2022 г. /л.35-36/, в която е записано, че пратката се връща на 21.02.2022 г. като непотърсена. Това обстоятелство не удостоверява, че жалбоподателят не е могъл да бъде открит на посочения от него адрес.

Съгласно нормата на чл. 36 вр. чл. 6, ал. 3 от Закона за пощенските услуги, пощенските пратки се доставят: лично на получателите; в пощенските кутии на получателите, поставени на адреса на получаване; в пощенските станции; в други звена от пощенската мрежа; в места или съоръжения, договорени между пощенските оператори и потребителите. В разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от Общите правила е предвидено, че препоръчаните пратки се доставят на адрес на получателя срещу подпис. В ал. 2 от същия текст е посочена възможност препоръчаните пощенски пратки по ал. 1 да се доставят на лице, пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката. Съгласно третата алинея, когато при посещението на адреса поради отсъствие на получателя по ал. 1 или лицето по ал. 2 пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне. Броят на служебните известия и времевият интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в общите условия на договора с потребителите, като броят на

служебните известия е не по-малък от две. В конкретния случай е приложено едно служебно известие, от което е видно, че пратката е не е връчена поради невъзможност лицето да бъде открито на посочения адрес за кореспонденция.

Доколкото административният орган е предприел действия по връчване чрез пощенски оператор, същите следва да се преценят с оглед спазване на изискванията на ЗПУ и горепосочените Общи правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети. Върховният административен съд е имал възможност да се произнесе по отношение спазване изискванията на визираните норми, като в Определение № 8932/22.07.2015 г., постановено по административно дело № 6656/2015 г.; Определение № 957/27.01.2015 г., постановено по административно дело № 9813/2014 г. и др., е прието, че за редовността на връчване на съобщенията следва да се имат предвид разпоредбите на ЗПУ и приложимите подзаконовни нормативни актове.

В процесния случай от приложените доказателства не се установяват правилата за доставяне на пощенската пратка да са спазени от страна на пощенския оператор. Липсват категорични данни, че адресатът е търсен на адреса и не е намерен. Видно от известието за доставяне, пратката е предадена на пощенския оператор и същата е върната обратно на подателя с отбелязване, че е „непотърсена“. Изтъкнатите факти водят до извод за неспазване както на правилата за доставяне на пратката на адреса на получателя, така и на срокове, в които адресатът е могъл да получи писмото от съответната пощенска служба.

Административният акт не е връчен нито „лично срещу подпис“, нито „по пощата с обратна разписка“, като от приложената по делото административна преписка липсват данни за наличие на обективни пречки връчването да бъде осъществено по един от начините, разписани в приложимата разпоредба. Поради това незаконосъобразно административният орган е предприел процедура по връчване на акта чрез поставяне на съобщение на определено за това място в териториалното поделение на ДФЗ.

В случаите, когато пратката не е потърсена от лицето, административният орган следва да предприеме необходимите действия за надлежно връчване на административния акт и едва след като се увери, че лицето действително е напуснало адреса, да пристъпи към връчване по реда на чл. 18а, ал.10 от АПК.

В процесния случай, Съдът счита, че административният орган преждевременно е пристъпил към връчване чрез поставяне на съобщение по реда на чл. 18а, ал. 10 от АПК, преди да са предприети от негова страна действия по пряко връчване или чрез пощенската мрежа на лицензиран пощенски оператор срещу подпис и съответно датиране.

Съобщаването за започване на производството се извършва по реда на чл. 18а от АПК. От систематичното, логично и граматично тълкуване на чл. 26 от АПК, следва, че административният орган има задължение да уведоми лицата, чиито права и законни интереси биха били засегнати от издаването на индивидуалния административен акт. Представените по делото доказателства в случая не обосновават редовност на връчването на акта за прекратяване на ангажмента. В случая от административния орган не са изчерпани възможностите по чл. 18а, ал. 4-10 от АПК, за да бъде обосновано наличие на надлежно връчване на акта за прекратяване на ангажмент.

В тази насока следва да се констатира, че съобщаване не е извършено чрез устно уведомяване по реда на чл. 18а, ал. 7 от АПК, независимо, че самият орган твърди, че е разполагал с телефона на жалбоподателя, което е отразено в представения по

делото констативен протокол.

В случая не се установява да е извършено посещение на някои от адресите по чл. 18а, ал. 8 от АПК, с цел връчване на съобщение, съответно не е проведена и процедурата по залепване на уведомление по ал. 9 на чл. 18а от АПК.

Следователно предвид липсата на надлежни доказателства за връчване на Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г. с изх. № 01-6500/241 от 19.01.2022 г., издаден от Заместник – изпълнителен директор на ДФЗ по реда на чл. 18а, ал. 10 от АПК, послужил като фактическо основание за издаване на оспорения АУПДВ, безспорно се установява неговото противоречие с материалния закон и неговата цел /в този смисъл Решение № 2694/06.03.2024 г., постановено по административно дело № 7210/2023 г. по описа на ВАС/. При така установеното жалбата като основателна и доказана следва да бъде уважена, а оспорения административен акт отменен като неправилен и незаконосъобразен. На основание чл. 173, ал. 2 вр. чл. 4 от АПК, делото като преписка следва да бъде изпратено от Съда до компетентния административен орган при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона.

По разноските в производството:

С оглед изхода от спора и поради своевременното искане за присъждане на разноски, направено от жалбоподателя с депозираната жалба, ответникът дължи заплащане на разноските по делото в общ размер на 510.00 лв., от които 10.00 лв. за заплатена държавна такса и 500.00 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение. От страна на процесуалния представител на ответника е отправено възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, което е неоснователно, и освен това същото е отправено едва с писмената защита, представена след като делото е обявено за решаване.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, III-то отделение, 60-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис № 9, Акт за установяване на публично държавно вземане с изх. № 01-6500/241#4/13.12.2022 г., издаден от Заместник – изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е установено публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по Направление „Биологично растениевъдство“ за кампании 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., във връзка с подадени от С. С. П. Заявления за подпомагане с УИН 22/170615/60395, УИН 22/010716/65851, УИН 22/260617/87138 и УИН 22/140618/91454 в размер на 3 023.42 лв., на основание чл. 15, ал. 3, т. 3 и ал. 4, т. 1 от Наредба № 4/24.02.2015 г. за прилагане на мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 г. – 2020 г.

ВРЪЩА административната преписка на Заместник - изпълнителен директор на

Държавен фонд „Земеделие“ за ново произнасяне в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на С. С. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис № 9 сумата в общ размер на 510.00 лв. /петстотин и десет лева/, представляваща сторените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: